

הַלְבּוֹת קְרִיאַת סְפָר תּוֹרָה סִימֵן קְמָא קְמָב

ביורים ומוספים

אם הקורא אשכני ובין אם הוא ספרדי, וכן דעת השו"ת אגרות משה (או"ח ח"ג סי' ה) שמשינוי הברהות כולם אמתו, ואינם כלשון אחר. מאידך, דעת הגראי"ז סולאוחזיק (שו"ת תשבות והנוגות ח"ה סי' לו) שאות קראת התורה נשאייה נאמרת בכל לשון, קראת שמען היהיב כל אחד לשמעו כפי המסורת שלו. וראה עוד בדעת החוז"א בספר דינים והנוגות (פ"ז אות ב) ובספר עליה בתמור (עמ' ס).

(משנ"ב ס"ק ג)
כלומר, עכשו שפָּהָן הַוָּא קְנוּרָא⁽³⁾.

(3) וכמו שכחוב לעיל (ס"י קמא ס"ק ח), שמנהגוں עברשו שלעומם קורא שליח האחים אףלו בשעהולה בקי, כדי שלא לביש את מי שאינו יודע לקרוא, וגם מושום שרבים אינם יודעים לקרוא את הנΚודות והטעמים היטב, וכשימנעם מלקרוא יבואו לידי מריבה.

(משנ"ב ס"ק ד)

קְנוּרִין אוֹתוֹ גַּם בְּגֻרוֹד⁽⁴⁾.
(4) ואט טעה בהטעמות המילה מילעל, למלרע [או להיפך], כתוב הגראי"ז אויערבך (הליקות שלמה תפלה פ"ב ס"כ"ד) שאף אם המשמעות משתנה מלשון עתור לשון עבר, אין מהווים אותו. ואם כפל מילה, כתוב הגראי"ז אויערבך (שם דבר הלכהאות לד) שאף אם משתנה המשמעות מחמת זה אין מהווים אותו. ואט קרא שי"א נח במקום שי"א נע, כתוב בספר חיים (מהר"ח פלאגוי סי' טז סי"ח) שאין מהווים אותו. וכן אם קרא לה' בלבד מפיק ה"א, כתוב הא"א (בוטשאטש, מהדורות) שאינו חזoor.

(משנ"ב שם)

גְּנוּן שְׁקָרָא מְשֻׁרָּת בַּמְקוּם מְפִسִּיק מְחוּרִין אוֹתוֹ.

(5) הינו, שטעמי המקרא נחלקים לשתי קברות: 'משורות' ו'mpsikim', טעם 'משורת' הוא טעם המורה על הייבור המילה שבזה הוא מופיע אל המילה הבאה אחריה, וטעם 'mpsik' מורה על הפסקה כל שהוא לאחר המילה בה הוא מופיע. ואלו הם שמות הטעמים 'mpsikim': סוף פסק, אנתחתא, סגול, שלשלת, זקופה, קרני קטן, זקופה, גודל, טפחא, רבעי, רוקא, פשطا, יתיב, תביר, פור, קרני פרה, תילשה גודלה, גרש, גרשים, מונח לוגריה, פטיק, פטיק, ואילו שמות הטעמים 'mpsikot' הם: בונח, מונח, תילשה קטנה, קדרמא, מרכא, מרכא כפולה, דרגא [על פי הספר אם למקרה בשם ספר טעמי המקרא].

(משנ"ב שם)

שָׁאָם קָרָא אֶת הַשֶּׁבֶת

(6) ואופן החזרה, כתוב בשו"ת עץ אליעזר (חו"ב סי' מ' מ' ג') שאם לא הרגש בעטו עד אחר שהזכיר שם ה', נהגו שמשים הפסוק והוא וקורא הפסוק מתחילה, אולם אם בהמשך הפסוק יש שם ה' נספ, יפסיק מיד [וראה מה שכתב שם בשם החסד לאלפיוט].

(משנ"ב ס"ק ה)

בּוֹן וּכוֹן, שְׁקָרָא שְׁגָורה בְּפִיר כָּל קְדָקְדָוקִים בְּמַתְגִּין, לְעֵיל וּמְלָרָע, יְמִין וּשְׁמָאל⁽⁵⁾.

(7) וכשוגרים בו, כתוב הא"א (בוטשאטש) שאין להכלימור ברבים, אלא רק לזרו בעיניהם שיזהר בה זה בכלל האפשר, בלבד אם געשה הדבר מלחמת קלות הדעת שלא חש לממוד מותוך ספר מגה שישיינו שם, שבמקורה זה לאחר שיירוזו, עם אחת, יש לגער בו ברבים, וגם למנעו ממנו לגמרי לקרוא, כמו שכתב השו"ע לעיל (ס"ר קמא ס"ח).

המשך במילואים עמוד 6

(משנ"ב ס"ק כ)
רוזה לומר, הקבלה שקבלה לקרוֹתָה⁽⁶⁾, ולא אולין בתר שקבלה⁽⁷⁾ (זנקרא מסרת בעלםא, אם לאקסחת⁽⁸⁾).
(19) לענן קראת שם ישבר, כתוב בספר מנחת שי (בראשית שם) בלבך. ובduration זקנים מבני התוספות (בראשית שם) כתוב בטעם הדבר, שהשיין הראשונה היא נגד נתן אלויקם את שכרי, והשיין נגד שכר שכרטיך, וכן השהינה היא נגד גן גנאי, אין היא נקראת. וטעם נוסף כתוב שם, לפי שנותן ישבר שיין אחת לירוב בנו, ברכתייך "ובני ישבר וגור", אמר ישבר אין יוב שם הגון, אוסף לו אותן אחת משמי ויקרא שמו ישב, וברכתייך בפרש פנחס "ליישוב וגורי". והחותם ספר כתוב (תורת משה בראשית שם), שבפעם הראשונה שכותבה תיבה זו בתורה יש לקרויה ישבר בשיין שני שיניין, כדי להודיע שהוא שמו, ודעת הגרא"ם פינישטיין (מסורת משה עמי מוב) שכן המנהג, והגראי"י קיבוסקי הנהיג (ארחות רבנו ח"א עמי קכ), שבפעם הראשונה שנזכרת תיבה זו יש לקרויה ישבר בשיין אחד, ולחוור ולקרויה ישבר בשני שיניין.

(20) ואף על פי שקורא טוביה זו בעל פה, כתוב בשער אפרים (שער ג סי"ג) שמי' ציריך שיראה את התיבה הכתובה בספר בשעת קרייאתו כפי המסורה, ובפתחו שעירום (שם) הוסוף מקור לו, ממה שקוראים שם שנכתב בהחי' בקריאת אה' ובודאי ציריך לראות את התיבה כפי שהיא כתובה בספר תורה. ומ"מ כתוב בשו"ת שבת הלוי (חו"ח סי' כב) שאין הכרה שכונת השער אפרים שהבטה זו מעכבת אף בדיעבד, שאפשר שאין כוונתו אלא שלבתחילת יביט במנה שכחוב.

וכן כתוב בשו"ת שבת הלוי (שם) לגבי שעווה שנעפה על תיבה שאינה נקראת כפי שהיא נכתבה, כגון על תיבת ייגלנה, שכחוב הפטמג (אי"א ס"ק ט) שאין בכך כלום משום שמנוילא קוראים ותיבה זו בעל פה, שיש לומר שהוא רק בשחת, שאי אפשר להסיר השעה, ואין ציריך להוציא ספר תורה אחר, אבל לכתהילה מודה אה' וח"ז סי' כד) כתוב, שאם נתפה שעווה על התיבה הנקראת בענין אחר, ציריך להוציא ספר תורה אחר.

(21) הינו שנחלהו תנאים ואמראים בגמ' (סוכה ג, ב וועוד) אם יש אם למקרה, דהינו לקרי, או אם למסורת, דהינו לחריב.

סימן קמָב

הַיְן מֵשְׁקָרָא וְטָעָה, וּבַמְקוּם שָׁאָין שֵׁם מֵשְׁיוֹדָע
לְקָרוֹת בְּדִיקָה?

(משנ"ב ס"ק א)
כמו שצבר לתקפה⁽⁹⁾.

(1) ונראה מדבריו שהרמ"א מבאר את דבריו השו"ע, שאין מהווים בשלא נשנה הענין, ושלא crudת המוקור חיים (באן) והק' החיים ס"ק ב) שביאר בדעת השו"ע שמשוחרים אותו אף במקום שלא נשנה הענין.

(משנ"ב ס"ק ב)
שְׁקָרָא בְּקְדָקְדָוק⁽¹⁰⁾.

(2) ולענן קראת התורה בהברות שונות, כתוב הגראי"י קיבוסקי (ארחות רבנו ח"א עמי עא) שבודיעבד בודאי שיעצאים ידי חובה, בין בקריאת אה' ובין בקריאת בהברה ספרידית, בין

הילכות קריית ספר תורה סיון קמג

בוחנאה בדקוק ובטעמים, **אפלו הבי** (ז) יקרו (ג) בתורה בברכה (ח) מהלכתה.
 (ומסתירין בביבא. וען בסמוך ריש סיון קמג):

קמג דין אם נמצא ספר תורה מיטה ויתר דין הספר, וכן ה' סעיפים:

פָּאָר הַיְטָב

קשייט שאון קברין בחורה ואין מפטירין בנכיה, פרי חך:
(ט) גומרים. שבעה עם המפטרו ולא יותר, מיא: (3) עליהם. ומ"מ קורין
בלא ברקה, שלא תשפטה תורה קדראה, פנאי. רותם המ"א: משמע שהחומר
קורה בקהל וט כמו בשאר פעמים: (א) אחריו. והוא יקניא ונוהגים שאחד קורא

משנה ברורה

בצורי, חלק בחתוף חלב בציר, מלחין אותו, מ"א: (3) בתורה. גן-
דקה נזקן לאפרן הון ר' שלא קרא הכלף או יהודים יהודים
וכידיא, אבל אם טעה בטעות שמשתבה הענן, נזקן שבמקום 'חלב' קרא
'חלב' וכן מקומו זכר' קרא זכר', אין שם יודע שיש כל להזכיר משלו,

באור ההלכה

* בבְּחִילָת מַעֲשֵׂרָה וּכְבוֹד. עין במִתְיָאָדָם כלל לא סעיף יא שְׁנָאָפָקָה, אך ייש איזה גנְזִירָה שלא שקָרָב הקָרָאת, אם קשור לקָרָות עוד הַפְּעָם בשְׁבִילִים. דאָפָּשָׁר דלֹא תקָנוּ אלא כשְׁלֵל קָשְׁרָה הם שְׁכִיבָּה בקָרָאת.

גָּדוֹלָה אֶחָד, שמְאֻרָשָׁת בבְּנֵי דיש פָּרָק קָפָא דאֲגָלָה, סבְּגָנָא מגָּנוֹנָה בבְּנֵפְנֵה קוּרְנִין בבְּחִידָה, דבְּרָכָן שלֹא קרָאוּ סגִּיאָה, עין שם: * רצָאוֹר מקָצָטָן, אוּמָרְמִין. עין במְשֻׁבָּה ברוּחָה דקָנוּ כל הַשְּׁבָעָה קרוֹאָדִים, והֵוָה מהַפְּגָעָן אבְּרָכוֹת בבְּשָׁם הבְּסִירִמְשָׁנָה, ועַזְן בכְּסֶף משְׁנָה סקָנָן הוּא מצָדָד מסְמָסָגָן אֶחָד בבְּתַחְלָה מסְפָקָה להַפְּזָקָה, עין שם, ואַחֲרָיו נמְשֻׁבָּה כל הַאֲחָדִים. אַךְן אאֲשָׁכָל קצָאָתִי ששְׁפָטָב להַפְּזָקָה, והִזְרָנוּ בהַלְּכוֹת ברְכַתְּכִילָנִים: ויכִּין בקָרְדָּאת התוֹרָה, ויוֹן ששְׁהַתְּחִיל ללֹכֶד קוּרָא ומִכְרָר ארְעִלְפִּי שבְּנִימִיטִים נצָאוֹר מקָצָטָן, ביוֹן אשְׁהַתְּחִיל באֲשֵׁרָה, אכָּל אחֲרִים שיָבָע אֶחָד מכְּרָלִין בתּוֹרָה קיָוָן דאַיִן קאָנוּ

וְתַעֲמִים בְּנָאוי, וְמִקְוֹא מִתּוֹךְ הַחַמֶּל לְאֵיקָרָא מִשְׁקָע לְקָרְוָא מִתּוֹךְ הַסְּפָרִתּוֹתָה לְבָרוֹשׁ וְשִׁפְּצָן:

א (א) בְּפֶחַות מַעֲשָׂרָה. דָּהּוּא דָּכָר שְׁבָקוּשָׁה וְאַיְנוּ בְּפֶחַות מַעֲשָׂרָה⁽¹⁾, הַכְּתִיב "וְנִזְכָּר שְׁתִּיכְתֹּוךְ קְנִי יִשְׂרָאֵל", וְאַתְּתָּא בְּגֻנְחָה-שָׁה דְּתוֹךְ⁽²⁾: כְּתִיב הַכָּא "בְּתוֹךְ קְנִי יִשְׂרָאֵל" וְכְתִיב הַקָּם "הַבְּקָלָי מִתּוֹךְ הַעֲנָה הַזֹּאת", וְאַיְן עֲנָה פְּחוֹתָה מַעֲשָׂרָה: (ב) גָּדוֹלִים. לְאַפְּקוֹי
קְטָנִים שָׁחַם פְּחוֹתִים מִיָּמִין אַחֲרֵי, אָקְעָל-זָבֶד דָּגָעָן מְשָׁלִים לְמִנְנָן שְׁבָעה, כְּדָלְקָעָן בְּסִקְנָן רַכְבָּשׁ עֲפִיעִי ג, מַקְלָל מְקוּם אַיְנוּ מְשָׁלִים
לְעַשְׂרָה⁽³⁾: (ג) בְּנִי חֹורְרִין. לְאַפְּקוֹי עֲבָדִים: (ד) הַתְּחִילָה בְּעַשְׂרָה וְכָרוֹ. וְאַסְמָה הַתְּחִילָה וְקָרְבָּו לְבָדָק, לֹא קוֹי הַתְּחִילָה בָּהּ נְפָמָג⁽⁴⁾: (ה)
וְנִיצָּאוּ מַקְצָתָן. וּבְנִשְׁתְּרוּוּ בְּפָנִים, דְּהַנְּבוּ שָׁחָה סָגִי, וְלֹא בְּעַינָּן רְבָא דְּמִנְפָּרָה⁽⁵⁾. וּלְלֹא הַיּוֹצָאָן נְאָמֵר "רוֹצְבִּי הִי יְכָלוֹ"⁽⁶⁾, וְאַךְ בַּין גְּבָרָא לְגְבָרָא
אָסָרָר; וְכִי מְפָרָלְצָאת בֵּין גְּבָרָא לְגְבָרָא. קִינוּ דְּוֹקָא גְּנַשְׁאָרוּ עַשְׂרָה אַחֲרָוִונִים: (1) גּוֹלְמָרָן. קִינוּ, בְּחָלָל הַשְּׁלָשָׁה,
וּבְשִׁבְתָּה כָּל הַשְּׁבָעה קְרוֹאִים. (ה) אָכְלָל לֹא יַוְסִּיבוּ עַל זֶה. (ב) וְאַוְרָמִים קְדִישׁ שָׁאַחֲרָ סְקוּרִיאָה, (ג) אָכְלָל לְמַפְטִיר לֹא יַיְקָרָא, דָּהּוּא עַנְנָן אַחֲרֵ
וּלְאַנְגָּר בְּמַר קְרִיאַת הַתּוֹרָה, וּכְלִשְׁבָּן שְׁלָא יַפְטִיר אַחֲרֵ-בְּנִכְיָה. (ד) וַיֵּשׁ שְׁפָתָבוּ, שְׁמַכְלָל מְקִידָּם טוֹב לוֹמֵר הַפְּטָרָה בְּבָכְיָא בְּלֹא
בְּרַכּוּתִיהִי. וּבְסְפָטָנה נְמִי דִּינָא הַכִּי, (ס) דָּאמֵן הַתְּחִילָה בְּרַכּוֹת שֶׁל הַפְּטָרָה בְּעַשְׂרָה וְנִיצָּאוּ מַקְצָתָן, גּוֹלְמָרָן לְוֹמֵר הַפְּטָרָה עַם בְּרַכּוּתִ
שָׁאַחֲרִיקָּה: **ב** (ב) אַיְן קוֹרִין בו. מְפַנֵּי (1) בְּבוֹד הַצְּבָור: (ח) אָכְלָל בְּחַמְלִים שְׁלָנוּ וּבוּ. דָּקָא אַיְנוּ בְּגִלְלָה, וְכֵן אַיְנוּ תְּפִירָוּן בְּגִדְדִּין
וּלְאַבְקָלָף וּלְדִין וְכָל הַצְּבָור: (ט) אַיְן לְבָרָךְ עַלְלֵם. וּבְכִישׁוּ שְׁאַיִן לְקַם סְפָרִתּוֹרָה, (ו) נְכֹזֵן לְקָרּוֹת בְּחַמְלִין בְּלֹא בְּרָכָה, שְׁלָא
תְּשִׁמְפָחָה תּוֹרָת קְרִיאָה⁽⁷⁾; (ס) וְלֹא יַקְרָא לְקָרְבָּן שְׁמַה-מְנַגְּבָה לְסְפָרִתּוֹרָה, אַלְאָ שְׁלִיטִים-צְבָור יוֹקָרָא כְּכָל בְּקוּלׁ בְּסִמְכָה
(ז) וְשַׁעֲוָלה קְרוּא. וְקָאַזְנָא⁽⁸⁾ (ט) וּבְקִיגְסָם שְׁאַקְדָּר קְנוֹא קְהַחְפָּשׁ קְלָמָשׁ וְשְׁלִיטִים צְבָור קְרוּא אַתְּרִיוּ מְסִפְרִתּוֹרָה
אַנְשִׁים שְׁאַיִן יַזְרָעִין לְקָרּוֹת בְּגַנוּן וְעַמְמִים וְאַפְּלוּ מַקְרָין אַוְתָּם, לְכַן מַקְרָין לְהַשְׁלִיחַ-צְבָור: **ג** (אי) שְׁאַיִן נְמַצָּא לְהָם סְפָרִתּוֹרָה
בְּשָׁר. קָנוּ, (ט) בְּנִן חַמְלִים קָשְׁוּוּיִם בְּגַלְילָה הַפְּנִיפָּר בְּעַפְּרִיעִי ב, וּבְין סְפָרִתּוֹרָה שְׁלָמָה אֶלְאָ שְׁיִשְׁשָׁה הַהְפָּסָול: (יב) אַיְן מַבְרָכִין עַלְיוֹ
זֶה דָעַת הַמִּחְבָּר, דְּאַפְּלוּ בְשִׁיעַת הַרְקָק אַיְן לְבָרָךְ. וַיַּעֲזַן לְקָמָה בְּשִׁיעִיר דְּבָעָה הַבְּסִוףָה דְּהַבְּאִיא בָּזָה שְׁפִּיעִית דָעַת, וַיַּעֲזַן שָׁם בְּמִשְׁנָה בְּרִוגָּה:

שער הצעיר

(ט) לבוד ואליה רכה ומלהי הודה ותמי' אדים: (ט) מגן-אברךם ושאי אקרונים: (ט) פְּרִימָגְדִּים לְדַעַת הַפְּגָנִים מֵצֶד שֶׁלָּא לֹמֶר, בְּשֻׁרְעָרִים-אֲפָרִים מִסִּיק שִׁיאָמָר, עין שם בְּפַתְחִים-שְׁעָרִים: (ט) אַקְרָנוּמִים: (ט) פְּרִימָגְדִּים לְאַמְּנִילָה קְבָרָכָה, אף שְׁקָרָעָה בְּתוֹךְהָלְפִיטָר וּבְרוּךְ לְאַחֲרָה בְּעִשְׂרָה וְזֶה אַחֲרָכֶךָ מֵצָהוּן, לא יאמֵר הַבְּרוּכָה בְּלָל, רַק יִקְרָא הַפְּטָרָה בְּלָא הַבְּרוּכָה וְשֻׁרְעָרִים: (ט) נְמָרָא, וְהַבָּנוּ שֶׁלָּא יִאֲמְרָו שָׁאוּן להם

מילואים הלבות קריית ספר תורה סימן קלוה קלוה קלוה המשך מעמוד יט

החתן, מאידך, דעת הגורש ואונור (קובץ מבית לו חיב עמי יז) שיש להזכיר את חיב הארצית, ורעת הגורח קנייבסקי (אשי ישראל בסוף הספר תשובה פא) שניהם שווים.

וכשיש בבית הכנסת נער שנעשה בר מצוה ומני שיש לו יארצית, כתוב במנוקי אוח" (ס"ר רפב) שיעלה הiarצית שעיקר חיבתו הוא המפטיר, אולם החוז"א הורה (דיןיהם והנוגות פ"ב סי"ז) שראוי לחת את המפטירabo להברך, שכן שאף קטע עולה למפטיר, אין ניכר שהוא גודל.

לבר מצווה מפני עצר הנגר.

סימן קלז במה פסוקים ארכיים לקרא לכל אחד

[משנ"ב ס"ק א] או בוגד עשרה מאקרות שבקען נברא הולם, רענן שם עוזו).
1) וטעם נוסף נתבאר שם (מגילה כא, ב) "חני עשרה בגדר מי, אמר רבינו יהושע בן לוי בגדר עשרה בטלני שבבית הכנסת".
ורין זה, שאין פוחתים מועשרה פסוקים, כתוב לעיל (בחקדומה לסי' קלוה) שהוא מתתקנת עוזא.

12) והזון שمبرכים ברכיה זו, כתוב לךון (ס"י רכה ס"ק ז) שהוא בשבת ראשונה שקורא בתורה שאו נודע לרבים שנעשה בר מצוה, ובשבועה"ז שם (ס"ק ז) הוסיף, שלמנהגנו שקטן אינו עולה להורה כלל לפני הגיעו למצאות, מילא בשעה להורה [אם אין קורא] נודע לרבים שהוא בר מצווה [ולפי זה כשבועה למפטיר, אף בשבת שכבר נעשה בר מצווה אין האב יכול לבקר, שכן שאף קטע עולה למפטיר, אין ניכר שהוא גודל].

[ביה"ל שם]

שפטן בשיטת שיקום ספקה הוא גמ"ן קודם לכל שיקופים⁽¹³⁾.
13) ולענן מה שנחוג עלולות את החתן למפטיר, ממשנ"ב למקן (ס"י קעא ס"ק כא) הוכיר מנהג זה. וכן מי שהולחן באמצע השבעוג, כתבו העשרי אפרים (שער ט סמ"ב) והרבבי יוסף (ס"י רפה ס"ק א) והקב' החזאים (ס"ק ז) שנחוג להחת לו את עליית המפטיר, ובטעם הדבר כתוב האלף לממן (על מטה אפרים דיני קידוש שער ג ס"ק ב), שלל פי הוחר יש לו להפטיר בשבת שקדום הiarצית, כיוון שעיקר עליית הנשומות מדרגה לדרגה היא בשבת שקדום הiarצית.
וכשיש בבית הכנסת החtan ומני שיש לו יארצית, דעת הגורש אלישיב (קובץ תשובה ח"א סי' ב) ושוו"ת צ"ז אליעזר (חכ"א סי' ס) שיעלה

הלבות קריית ספר תורה סימן קלז המשך מעמוד 38

יפסיק, אלא יקרה את ההפטירה בברכותיה, ולאחר כך יקרה הפסוק המודולג ושני פסוקים עבו.
(8) ואף אם הפסוק שרלוג קראו כבר בשני וחמשי ושבת במנה, והזכיר מרדרבו שצורך לחזור ולקלוטו, וכן כתוב הדעת תורה (ס"ג) בשם החומר לאברהם (ח"ג אות ס"ק פח), והוא שלא בשיטת העשרי אפרים (שער ח סנ"ט), המאמר מרדכי (ס"ב) והקב' החזאים (ס"ק טז), שכתבו שבאופן זה לא יחווז ויקראוהו, ואף אם יקרהו לא יברכו [וראה ברעת תורה שהביא דעתות בזה].

(9) ונראה מדבריו, שצורך לקוראו עד סוף הפרשה, ולענן אם טעה בקריאה באופן שמחזירין אותו אפילו אם גבר הפרשה, כתוב לךון (ס"י קמ"ב ס"ק ב) שבשחרור קראו ממנו ולהלן עד סוף הפרשה, וביאור בשעה"צ שם (ס"ק ג) שאף שמודינה יכול לקוראו רק את הפסוק שטענה בו ושני פסוקים עמו, וдолג עד סוף הפרשה, מ"מ לרווחה דמילתא שלא יהיה ניכר השינוי לעני העיבור יעשה כן.

(10) שכתוב השו"ע שם, שאמ טעה שליח הציבור וסיטם את הפרשה עם העולה השישי, ולאחר מכן אמר קריש, אין צורך לקוראו לעולה אחר, אלא יחווז ויקרא עם המפטיר את מה שקרה עמו העולה השישי, כיוון שהדין הוא שהמפטיר עולה למנון שבעה. ובביה"ל שם כתוב לבאר, שאף על פי שחזר הש"ץ וקורא את מה שכבר קרא, ובאופן זה השם המפטיר עולה למנון הקרוואים, מ"מ בין שאי אפשר בענן אחר שהרי כבר סיים את הפרשה ואמר קריש, עולה המפטיר למנון שבעה קרוואים גם אם אין קורא אף פסוק חדש, וכמבואר בש"ע להלן (ס"ו).

ודי זה אין מחזירין אותו, ובביה"ל שם (דר' אה און מחזירין אותו) כתוב שלදעת הגור"א יש להחזירו אפילו אם אין המשמעות משתנה בכור. וכן אם הוסיף אותה והשתנה העין על ידי זה, כתוב המשנ"ב שם (ס"ק א-ד) שעילו לחוזו.

עד כתוב המשנ"ב שם, שאף אם טעה הבעל קורא בניקוד באופן המשמעה משמעה העין על ידי זה, כגון שבמקרים 'יעשה' בפתח' ח' קרא 'יעשה' בער"י או להיפר, או שבמקרים 'חלב' בחטף' קרא 'חלב' בער"י וכל ביצועו בזה, יש להחזיר אותו. ובשם ספר שלחן עצי טיטם כתוב (שם), שהוא הרין אם שינוי את ניגינת הטעמיים באופן משתנה העין על ידי זה, וכן גן שקרה משרת במקומות מפסק [זואה מה שבירנו שם בזה].

ואם כבר גמר את כל הקריאה, כתוב הביה"ל שם (דר' מהזירין), שאף אם השתנה העין על ידי שחריר אותו, אף על פי שחזר וקורא, מ"מ לענן ברכיה יש לסמן על החולקים ולא לברך שנית.

(6) ושני פסוקים אלו, כתוב העורך השולחן (ס"ד) שהיוו אחריו הפסוק שרelog, אלא אם כן הפסוק שרelog הוא קודם פרשה פתוחה או סתומה, ואו יתחייב שני פסוקים קודם לפסוק שרelog.

[משנ"ב ס"ק ז] ואמר קריש חזר וקורא⁽⁷⁾ וכו', בעילותות הראשותונות⁽⁸⁾ וכו', מפסיק קמץ גע סוף הפעלה⁽⁹⁾ וכו', ענן שם וכבואר הילכת שם ובפוך ספתחיל דקימא לן⁽¹⁰⁾.

(7) ואם התחיל את ברכות ההפטירה, כתוב הקב' החזאים (ס"ק יא) שלא

הלבות קריית ספר תורה סימן קמא קמא המשך מעמוד 48

מילואים הלכות קריית ספר תורה סימן קמא קמד המשך מעמוד קודם

[ביה"ל שם]

אם אAKER מפוזת באותיות אחירות שקהענין משגה על-ירידיה גרע טפי⁽¹¹⁾ וכור, ציריך עזין⁽¹²⁾.

(11) ואם דילג מילה, דעת הגרא"ח קニיבסקי (שגייאות מי יבין סי' ייח הע' ק) שהוא בכלל ספיקו של דברהיל, וגרע מודיל פסוק.

(12) ולמעשה, הורה הגראי"ש אלישיב (שם, הע' צח) שאם קרא העולה שלוש פסוקים בלי טעות אינו צריך לחזור.

(9) ואם כבר חווירו את ספר התורה לארון הקודש לאחר הקראיה, כתוב החiri אדם (סי' לא סל'א) ששוב אין מוציאים אותו, שהרי אינו יכול לחזור ולבקר.

[ביה"ל שם]

דאלפלו פסוק אחד שלם בshedag אינו חזר, הוא הזכיר בז' 10).

(10) ושם כתוב השו"ע (ס"ג), שודקה אם קרא יוד' פסוקים ללא הפסוק שדילג אינו חזר [ואם כן לבארה הוא הדין כאן לעניין קראיה בטיעות].

הלכות קריית ספר תורה סימן קמד המשך 54

מוותין על כבוקם קרי ליקים קריית המפטיר פריז⁽⁹⁾.
(9) אולם לעבור על הדין שאין ממנין ש"ז שלא נתמלא זקנו, כתוב לעיל (סי' נג ס"ק בג) שאין העיבור יכולם למוחל על בכורם, ולגבי חומשיים הכתובים כל אחד לבדו אסור לקראם בהם בתורה מפניaggio העיבור, הביא בבהיל לעיל (סי' קמג ס"ב ר'ה אין) מחלוקת הפסוקים אם רשאים העיבור למוחל על בכורם.

אפרים ח"א סי' תמו, שיח הלכה שם) שמנוברי הפסוקים נראה שעריה להוציאו שני ספרי תורה, וכן כתוב בשונה הלכות (ס"ד) שיש להוציאו שני ספרים, וכן הובא בשם החז"א (ארחות רבנו חז"ג עמי לב), שהיה נהוג להוציאו ספר תורה נסף.

[משנ"ב ס"ק ט]

יקנא פרשה של המפטיר בעל-פה או בחתיפש, דמסתמא הקבר

הלכות קריית ספר תורה סימן קמו קמו המשך מעמוד כת

להעלוות בצעתו בשתוטע קרייה מפי קורא כאלו קבלת אותה שעה מנער-סיני⁽¹³⁾, ובהר-סיני קיו קל ישראאל עומרין⁽¹⁴⁾.

(28) ובמקומות שכולים יושבים, הביא הকף החים (ס"ק כב) בשם הקול אליו (סי' ה) שאין לעומה, אך בספר אמריו בינה (סי' יג אות ד) והפתח הדבר (אות ג) כתבו שרשאי לעומה, וכן ברכ' יהואר הוואיל וחושש לדעת הפסוקים שהחומרו בדבר, וכן הורה הגראי"ש אלישיב (אשר האיש ח"א פכ"ה אות יב), אכן מועד הקבלה, כתוב הকף החים (שם)

יש עין דוקא לשבת בעת קריית התורה, וכן נהג הארוי ז"ל.

(29) ובשבעת קריית ההפטירה, שאין שירך לעומה, כתוב בשות' שבת הלוי (ח"י סי' כט) תעד ס"ק ד, שرك' בהפטרת 'מעשה מרוכבה' מדברי דמשנ"ב לקמן (סי' תעד ס"ק ד), רשות ר'ה אשר להרשות משלשה טפחים, שעל ידי כך הוא נחשב כסאור לענן זה [מחמת דין לבובו], ומ"מ לענן החורץ שהיה ארון הקדרש פתוח בעת אמרית השבחים הנאמרים בשעת הוצאת ספר התורה, נחשב הארון כפתוח גם באופן זה.

(30) ובדבר המנוגג למועד בשעת קריית עשרה הדברים, כתוב הרמב"ם בתשובותיו (הוזאת מקיצי נרדמים סי' רסן) שיש לבטל את המנוגג, שכן כמו שחכמים ביטלו בגין קריית עשרה הדברים בקריית שמע מפני המינים העולמים לומר אין לנו תורה אלא וכו', כך גם אין ראוי לעשותו שום הベルן בגין קריית עשרה הדברים בין קריית שאר התורה. מאידך, בסידור בית יעקב (לייבצ' סדר יוס' א' של שבתות אות יט) והשעריו אפרים (שער ז סל'ז) והחיד"א (שוו"ת טוב עין סי' יא) כתבו שנחגו למועד בעשרה הדברים, ובטעם הדבר כתוב החיד"א (שם) שהחחש מפני המינים איננו שירך בקריית התורה, שכן אנו קוראים בכל שבת בתורה, וגם בפרשת השבעה יודע עשרת הדברים קוראים עניינים נספים, אלא שמןיהם יסוד התורה ונכתבו בלוחות, אנו

בידו חומש אין לו לעמוד בפניו ספר תורה ותלמיד חכם, וראה בשות' חיים של (ח"א סי' עא אות ב) מה שכתב עד בזה). והוסוף הגרא"ח קנייבסקי (זולה ומשקה עמי רבט) שאף מותר להוציא ספר תורה מהארון כדי שוכרל אדם לאחזרו ולשבת עמו בשעת ההקלפות. ולענין האם ספסל או האנשים הרוקדים נחשים כמחיצה לענן זה, ראה מה שכתובנו לקמן (סי' תרטט ס"ק ט).

(25) ובגדיר מנהג זה, צידד בשות' אמרות משה (אורח ח' סי' לח' אות ד) על פי דבריו הט"ז, שאינו חובה בשאר מנהיגים, אלא רק מצווה בעלימא. אכן, במקרים שלא נהגו לעומה, ראוי שישנו את מנהגם ויימרו כמנาง העולם. ואם אינם יכולים לשנות מנהגם, יפתחו את הארון בחותם שלשה טפחים, שעל ידי כך הוא נחשב כסאור לענן זה [מחמת דין לבובו]. ומ"מ לענן החורץ שהיה ארון הקדרש פתוח בעת אמרית השבחים הנאמרים בשעת הוצאת ספר התורה, נחשב הארון כפתוח גם באופן זה.

[משנ"ב ס"ק יח]

לקבלי עלה מא אריכין לעמך, דהויא⁽²⁶⁾ דCKER שבקדש⁽²⁷⁾.
(26) ואף על פי שבtab לעיל (סי' קמג ס"ק א) גם קריית העמה נחשבת דבר שבקדשה, הביא התשובות והנהגות (ח"ג סי' סד) בשם הגראי"ז מביריסק, שהוואיל ובאן הוא רק שומע את קריית ואינו אומרה בפיו, لكن אין צורך לעומד לשיטה זו, ורק בעת אמרית 'ברכו' שאומרים בפה, צריך לעמוד.

(27) ואף שיש מקילים שאין שירך איננו צריך לעמוד בשבל אמרית דברים שבקדשה, מ"מ מובואר לעיל (סי' נט ס"ק ח) שיש לחוש לדברי

